

Editura ADEVĂR & DIVIN

București, Str. Zănelor, nr. 45, parter, ap. 7

cod 500414, CP 12

tel 0722 148 981 sau 0727 273 877

fax 0368 462 476 sau 0268 324 970

e-mail: contact@adivar.ro sau contact@adivar.ro

Pe site-ul editurii găsiți și alte cărți pentru suflet:

În semn de recunoștință

pentru mine

Website: adivar.ro

Copyright © 2009 Editura ADEVĂR & DIVIN

Originally published as „The Journey”, by Brandon Bays

Copyright © 1999 by Brandon Bays

Published by arrangement with The Sausolan Literary Agency, U.S.A.

Original English Language Publication 1999 by Thorsons an imprint of
HarperCollins Publishers

Tous droits réservés. Toute réimpression ou toute réédition, même partielle, sans autorisation écrite de l'éditeur est formellement interdite.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAYS, BRANDON

Călătoria: un ghid excepțional pentru vindecarea sufletului și eliberarea
de la Brandon Bays; trad.: Cristian Hănuș - București: Adevăr & Divin, 2009

ISBN 978-606-9060-11-6

I. Hănuș, Cristian (trad.)

159.923.2

Editor: Carlin PARTENE

Tehnoredactură: Florin DRUȚU

Compoziție: Carlin DAVID

Corectură: Elena MĂLINA

Introducere

Aceasta este o carte despre libertate, despre libertatea de a-ți trăi viața exact așa cum ai visat întotdeauna să o trăiești.

Cu toții avem probleme care ne limitează sau care ne fac să ne simțim prinși într-o capcană, cum ar fi sentimentele de mânie, de depresie, de durere, anxietate sau teamă. Unii oameni nu reușesc să își definească aceste sentimente, dar simt că viața *ar trebui* să însemne ceva mai mult decât ceea ce trăiesc ei. Alții se simt pur și simplu niște ratați. Mulți dintre noi cad pradă dependențelor, iar unii chiar se îmbolnăvesc de boli grave, care le pun în pericol viața.

Oricât de gravă ar fi problema cu care te confrunți și oricât de mult te-ai luptat cu ea până acum, *tu ai posibilitatea să te eliberezi și să te vindeci, devenind astfel complet.*

Tu ai capacitatea de a ajunge chiar *la rădăcina* acestor probleme. La acest nivel, le poți rezolva și te poți detașa în sfârșit de ele, eliberându-te, astfel încât să îți poți trăi viața la potențialul tău maxim, ca expresie plenară a sinelui tău *real*.

După experiența profund transformatoare prin care mi-am vindecat în mod natural o tumoră în numai șase săptămâni și jumătate, eu am descoperit o bucurie nesfârșită și o senzație de libertate care nu m-a mai părăsit de atunci. Acesta a devenit darul neprețuit al vieții mele.

Am scris cartea de față în semn de recunoștință profundă față de călătoria prin care am trecut. Speranța mea este că ea va fi un *instrument viu* care te va inspira să te imbarci în propria ta călătorie interioară. Îți doresc să descoperi cu această ocazie bucuria infinită care reprezintă esența ființei tale.

Aceasta este o invitație către eliberare. Ești gata să o accepți?

- Veniți pe marginea prăpastiei, a spus el.
- Nu putem, Învățătorule, căci ne e frică.
- Veniți pe marginea prăpastiei, a spus el.
- Nu putem, Învățătorule, căci ne e frică.
- Veniți pe marginea prăpastiei, a spus el.

Ei au venit.

El i-a împins...

Iar ei au început să zboare.

Libertatea este destinul nostru.

Din păcate, noi ne temem să facem pasul
care poate restabili în noi acea măreție
ce reprezintă natura noastră reală.

Am auzit odată o legendă care spunea că noi ne naștem în această viață ca niște diamante perfect pure, fără nicio zgârietură și fără niciun defect. Pe măsură ce trecem prin diferite încercări și greutăți specifice vieții, strălucirea noastră interioară devine din ce în ce mai palidă, fiind ascunsă sub un strat de noroi.

Când devenim adulți, noi ascundem acest strat de noroi sub un nou strat strălucitor de oje. Ne afișăm astfel în fața lumii exterioare sub această aparență fals-strălucitoare și ne întrebăm de ce nimeni în jurul nostru nu pare impresionat de ea. În timp, mulți oameni ajung să creadă că acest strat protector reprezintă însăși esența lor. Drept urmare, ei își modelează întreaga identitate personală după chipul și asemănarea lui.

Dacă suntem foarte norocoși, viața ne oferă un dar, un „apel la trezire”. Uneori, din varii motive, noi putem străpunge stratul exterior al învelișului dur pe care ni l-am creat în jurul nostru, apoi și celelalte straturi de noroi, și putem surprinde un crâmpoi din adevărata noastră strălucire interioară.

Dacă suntem încă și mai norocoși, noi ne putem petrece tot restul vieții într-o călătorie de întoarcere acasă, în acest ținut al frumuseții și libertății absolute. Descoperim astfel că am fost și vom rămâne de-a pururi una cu acest diamant interior de o perfecțiune absolută.

Aceasta este povestea călătoriei către casă și a apelului neîncetat al sufletului de a ne recunoaște propria măreție interioară. Cartea de față este un apel la trezire, o invitație să te întorci în sfârșit acasă și să redevii cel care ești cu adevărat.

Tu ești chiar ceea ce cauți.

— Veniți pe marginea prăpastiei, a spus el.
— Nu putem, învârtitoarele, căci ne arde.

Am auzit odată o legendă care spune că noi ne naștem în această viață ca toate diamantele perfect pure, fără nicio zgăritură și fără nicio defect. În măsura ce trecem prin diferite încercări și greutăți pe măsură ce înaintăm, strălucirea noastră interioară devine din ce în ce mai palidă, fiind ascunsă sub un strat de noroi.

Când devenim adulți, noi ascundem acest strat de noroi sub un nou strat strălucitor de oțel. Ne așezăm astfel în fața lumii exterioare sub această aparență fals strălucitoare și ne întrebăm: de ce nu înțeleg în jurul nostru un mare impresionat de ea. În timp, găsim cămășii albe să creștem și acest strat protector reprezintă marea esență a lor. Dintr-o dată, ei își modelează întreaga identitate personală după chipul și asemănarea lui.

Dacă suntem foarte norocoși, viața ne oferă un dar un „apel la trezire”. Uneori, din varii motive, noi putem străbune stratul exterior al învelișului din care ne l-am creat în jurul nostru, apoi și celelalte straturi de noroi, și putem ajunge la un câmp din adevărata noastră strălucire interioară.

Dacă suntem înrăi și mai norocoși, noi ne putem petrece tot restul vieții într-o călătorie de întoarcere acasă, în acest punct al frumuseții și libertății absolute. Descoperim astfel că am fost și vom rămâne de-a purturi una cu acest diamant interior de perfecțiune absolută.

Aceasta este povestea călătoriei către casă și a apelului neîncreștat al sufletului de a ne recunoaște propria măști interioară. Către de față este un apel la trezire, o invitație să ieșiți în sfârșit din această casă și să redeveniți cei care ești cu adevărat.

În ești chiar ceea ce cauți.

1

În acea dimineață de vară a anului 1992, m-am trezit cu revelația că trebuie să înfrunt în sfârșit cauza care mi-a făcut burta să îmi crească atât de mult în ultimele luni. Nu mai puteam rămâne la nesfârșit în faza de negare. O parte din conștiința mea știa că în corpul meu se ascunde o realitate extrem de neplăcută și că trebuia să îmi fac în sfârșit analizele medicale necesare.

Nu-mi doream să cred că sunt „bolnavă” sau că ceva „nu este în regulă” în interiorul meu. La urma urmelor, întotdeauna am făcut ceea ce trebuia! Întreaga viață am fost extrem de conștientă de sănătatea mea, iar în ultimii 12 ani mi-am luat toate precauțiile necesare pentru a nu mă îmbolnăvi. Măncam numai alimente vii, vegetariene, beam numai apă pură, filtrată, și făceam sărituri pe o mini-trambulină în fiecare zi. Locuiam într-o casuță mică pe plaja din Malibu, în California, și respiram astfel zilnic numai aer curat, încărcat cu aerosoli. Dar cel mai important lucru, datorită activității direcționate către creșterea mea personală din ultimii ani, nu mai trebuia să îmi focalizez în mod deliberat gândurile asupra afirmațiilor pozitive, întrucât mintea mea era orientată în mod natural către acestea. Aveam o căsnicie în care mă simțeam profund împlinită, îmi iubeam la nebunie copiii, și peste toate, îmi plăcea munca pe care o desfășuram și mă simțeam recunoscătoare pentru acest lucru. Călătoream în întreaga lume ținând seminare și inspirându-i pe ceilalți oameni să își cultive și să își întrețină o stare de sănătate perfectă. Ce mai – viața mea reflecta perfect tot ce îmi dorisem vreodată.

Mi-am petrecut întreaga viață participând la cele mai variate seminare și cursuri pe tema autoperfecționării și am învățat tot ce am putut despre vindecarea corpului și a spiritului. Aveam convingerea că îmi trăiesc viața la unison cu principiile sănătății și ale bunăstării, în sensul că nu mă limitam doar să vorbesc despre aceste principii, ci chiar le puneam în practică. Cu toate acestea, m-am trezit cu un abdomen atât de umflat încât păream gravidă (știam însă foarte bine că nu sunt). Cum era posibil așa ceva, de vreme ce făcusem tot ce trebuia să fac pentru a-mi prezerva starea de sănătate?

Stânjenită și rușinată, nu mi-am putut recunoaște temerile nici măcar în fața celor mai apropiați prieteni. La urma urmelor, eu eram „marea expertă” unanim recunoscută care le predă altora ce trebuie să facă pentru a-și recăpăta și menține starea de sănătate! Și totuși, abdomenul meu devenise atât de umflat încât nu-mi mai puteam închide fermoarul la pantalonii!

Timp de mai bine de 15 ani m-am ocupat numai de terapii vindecătoare naturiste și alternative. Cu toate acestea, acum, pusă în fața unei potențiale boli grave, mă simțeam terorizată de gândul de a mă duce la medic pentru un control „de rutină”. Deși eram conștientă de necesitatea urgentă a unui diagnostic medical corect, nu știam de unde să încep și la cine să apelez mai întâi.

Neavând curajul să le telefonez prietenilor mei și neștiind la cine altcineva să apelez, m-am decis să încerc la librăria locală. Am trecut în revistă cărțile de pe rafturi și am găsit una scrisă de o femeie-chirurg specializată în probleme de sănătate ale femeilor, dar care era renumită pentru faptul că nu se grăbea să le extirpe acestora organele bolnave înainte de a încerca toate celelalte opțiuni. M-am gândit să apelez la ea, așa că am sunat la numărul de telefon indicat la sfârșitul cărții. Spre surpriza mea, am reușit să aranjez o consultație într-un interval de timp de numai șase săptămâni.

În tot acest timp, pântecul meu a continuat să se umfle, iar ciclul meu s-a deranjat complet, începând cu mult timp înainte de perioada lui normală. În noaptea de dinaintea

consultației, mi-am luat inima-n dinți și i-am spus despre ce este vorba uneia dintre prietenele mele cele mai bune, Catherine, pe care am rugat-o să mă însoțească la medic.

Când am ajuns împreună la biroul doctoriței, mi s-a făcut rău la gândul bolii pe care mi-ar putea-o diagnostica aceasta. În timp ce stăteam de vorbă cu Catherine, așteptând să îmi vină rândul, întregul corp mi s-a acoperit cu o transpirație rece, în timp ce valuri succesive de frică mă aduceau în pragul isteriei. După o oră și jumătate, asistenta a venit în sfârșit și ne-a chemat înăuntru. Examinarea a durat 45 de minute și a fost extrem de amănunțită, părând să nu se mai termine. În tot acest timp, doctorița nu mi-a spus practic nimic, în timp ce eu așteptam terorizată să aud verdictul fatal.

Când în sfârșit a terminat, s-a întors liniștită către mine și m-a privit drept în ochi. Mi-a spus atunci, cu o voce blândă, dar lipsită de emoție: „Brandon, ai în pântec o tumoare de mărimea unei mingi de baschet. Este ca și cum ai fi gravidă în luna a cincea”.

În timp ce încercam cu disperare să înțeleg ce îmi spunea, totul se învăteau în mintea mea. Am făcut o tentativă tragică de a glumi, spunându-i: „Haideți, doamna doctor, nu credeți că exagerați puțin? O tumoare de mărimea unei mingi de baschet – nu este cam mult? La urma urmelor, o minge de baschet este cam atât de mare!” I-am indicat cu mâinile mărimea unei mingi de baschet, zâmbindu-i neîncrezătoare, dar simțindu-mă complet nelalocul meu.

Fără să răspundă în niciun fel tentativei mele de a o da în glumă, tonul ei a devenit ferm și chiar tăios: „Ai fi preferat să îi spun o minge de volei? Uite, atât de mare e! (mi-a indicat mărimea unei mingi de volei). Și asta nu e totul: din cauza mărimii ei, ea îți strivește și celelalte organe interne. Nu ți s-a întâmplat să îți pierzi respirația în ultima vreme?”

I-am confirmat spășită din cap și am murmurat că am crezut că acest lucru se datorează unei balonări interioare și creșterii mele în greutate din ultima vreme. Doctorița mi-a răspuns: „Se datorează acestei tumori, acestei mase din zona

pelviană, care s-a extins din această zonă până la nivelul cutiei toracice [mi-a atins apoi corpul, indicându-mi exact cât de mult spațiu ocupa tumoarea], iar acum îți apasă pe diafragmă, împiedicându-te să respiri. De fapt, a crescut atât de mult încât trebuie să te internezi chiar astăzi în spital pentru a-ți fi înlăturată pe cale chirurgicală”.

Parcă m-ar fi lovit cu un ciocan în moalele capului! Am mai făcut câteva încercări stupide de a degaja atmosfera, după care am renunțat și am întrebato-o dacă pot să-i vorbesc în particular.

În timp ce mergeam pe coridor, Catherine sporovăia într-una, punându-i tot felul de întrebări doctoriței. Am înțeles că dorea să-mi ofere răgazul necesar pentru a-mi reveni și pentru a-mi aduna puterile. Când am ajuns în biroul ei în particular, am luat loc și am întrebato-o pe doctoriță ce trebuie să înțeleg exact și care sunt opțiunile mele reale. Cu cât răspunsul ei se prelungea, cu atât mai dramatică părea situația. „Singura ta opțiune, mi-a spus ea, este operația chirurgicală, și aceasta făcută de urgență”.

Inima a început să îmi bată nebunește. Mă simțeam ca un animal prins în capcană. În cele din urmă, a trebuit să îi spun doctoriței: „Nu pot să fac așa ceva. Eu nu cred decât în vindecarea minții și corpului. Îmi desfășor întreaga activitate în acest domeniu. De aceea, trebuie să aplic ceea ce le spun oamenilor. Cât timp îmi dați?”

Mi-a răspuns că nu ar trebui să iau în derâdere ce mi-a spus. „Nu te înțeleg, Brandon. Nu este vorba doar de mărirea tumorii. Principala mea grijă este să nu mori în câteva zile din cauza sângelui pe care îl pierzi. Așa-zisul tău ciclu nu are nimic de-a face cu menstruația. Este o hemoragie internă”.

Am început să negociez cu doctorița, încercând să găsesc contraargumente inteligente și logice pentru tot ce-mi spunea ea. I-am spus că nu doresc să îmi risc viața, dar am nevoie de un anumit timp pentru mine, pentru a încerca tot ce știu în domeniul autovindecării.

Am întrebato-o: „Ce s-ar întâmpla dacă aș putea opri hemoragia prin hipnoză medicală, prin homeopatie sau

prin alte mijloace naturiste? Cât timp mi-ați da atunci?” Doctorița a scuturat din cap, exasperată, după care mi-a spus pe un ton ferm, deși nu lipsit de blândețe și ușor condescendent: „Brandon, îmi pari o persoană onestă. Eu însămi cred în medicina alternativă atunci când diagnosticul o permite, dar tumoarea ta pelviană este prea mare pentru a ne putea gândi la așa ceva”.

Mi-a indicat nenumăratele cărți din rafturile bibliotecii, ca și cum acestea ar fi putut depune mărturie pentru ceea ce dorea să îmi spună, apoi a continuat: „În toate aceste cărți, nu există *nici măcar un singur caz cunoscut* al vreunei femei care să își fi vindecat prin alte mijloace o tumoare canceroasă de dimensiunea celei pe care o ai tu. Oricât de bune ar fi intențiile tale, nu am dreptul să te las să părăsești acest birou. Meseria mea este salvarea vieților oamenilor, iar ție nu îți pot salva viața decât internându-te chiar astăzi în spital”.

„Dar dacă ați putea să îmi acordați un anumit timp, cât timp aș avea la dispoziție?” am continuat să îmi susțin eu cauza. În cele din urmă, după încă 30 de minute de negocieri intense, am ajuns la o înțelegere: dacă voi reuși să îmi opresc hemoragia internă în următoarele două zile, aveam la dispoziție o lună pentru a aplica orice tratament naturist doresc. În schimb, *dacă* simptomele se înrăutățeau, trebuia să o sun imediat, iar *dacă* după o lună tumoarea nu avea să dispară complet, trebuia să mă întorc și să îi las pe chirurghi să facă ce știau ei mai bine, adică să o elimine prin operație.

Când am ieșit din biroul doctoriței, am privit-o în ochii ei îngrijorați și mi-am dat seama că îi păsa cu adevărat de mine. Pe de altă parte, am înțeles că nu îmi acorda nicio șansă în ceea ce privește procesul de autovindecare. Și-a luat rămas bun de la mine spunându-mi pe un ton atotștiutor: „Ne vedem într-o lună”. I-am simțit în voce certitudinea că operația chirurgicală era destinul meu.

Cu inima bătându-mi în continuare năvalnic, am ieșit afară, în soarele californian, și m-am simțit de parcă aș fi ieșit dintr-o închisoare. Deși nu mi-a plăcut niciodată orașul Los Angeles, în acea zi mi s-a părut cel mai frumos loc din lume.

Copacii păreau să strălucească în razele soarelui, aerul era înmiresmat, iar eu mă simțeam incredibil de norocoasă că sunt în viață. Toate simțurile mele erau trezite și sensibile la maxim. Viața mi se părea o comoară neprețuită.

În acea clipă s-a întâmplat ceva important. Mi s-a părut că timpul s-a oprit în loc. Orice teamă mi-a dispărut complet, făcând loc unei stări de calm profund, pe fundalul căreia am „știut” că am primit un apel la trezire și că această tumoare era de fapt un dar al vieții, că avea un mesaj important să-mi transmită și că voi reuși să mă vindec într-un fel sau altul.

Dintr-odată, nu se mai punea problema *dacă* o să mă vindec, ci *cum*.

Deși nu știam încă în ce urma să constea călătoria vindecării mele, am înțeles în acel moment că acea parte a ființei mele care a creat tumoarea avea să-și asume inclusiv responsabilitatea pentru vindecarea ei. Am simțit atunci o stare de inocență și de încredere absolută în faptul că voi fi ghidată și ajutată să descopăr mesajul pe care dorea să mi-l transmită această tumoare pelviană.

Așa a început călătoria vindecării mele.

2

În timp ce continuam să stau sub soarele care strălucea în Los Angeles în acele momente de pace, când timpul părea să se fi oprit în loc, am simțit că întreaga mea viață de până atunci a avut rostul de a mă conduce către acest punct. Prin minte au început să îmi treacă cele mai variate gânduri referitoare la tehnicile vindecătoare spirituale, mentale și corporale pe care le experimentasem până atunci.

Am simțit atunci o recunoștință profundă pentru tot ce am învățat de-a lungul timpului, pentru toți profesorii de la care am învățat aceste lucruri și pentru toate cazurile pe care le-am studiat, ale unor oameni diagnosticați cu boli mai grave ca a mea, dar care au reușit să se vindece singuri, dând dovadă de un mare curaj. Nu numai că am citit și am studiat sute de astfel de cazuri, dar de-a lungul anilor de practică am avut privilegiul de a ajuta eu însămi foarte mulți oameni să se vindece cu ajutorul terapiilor recomandate de mine. Am înțeles cu această ocazie că experiențele lor au fost un exemplu pe care acum a sosit vremea să îl urmez eu însămi, lăsându-mă inspirată inclusiv de curajul lor. Știam că dacă a existat o *singură* persoană care a reușit să se vindece singură la nivel celular, însemna că orice om poate face același lucru. De aceea, nu aveam nici cea mai mică îndoială că acest lucru era posibil. Singurul lucru pe care nu îl știam încă era în ce va consta propria mea călătorie vindecătoare.

Dându-mi seama că am rămas scufundată o vreme în gândurile mele și că prietena mea Catherine se afla încă lângă mine, m-am întors și i-am spus: „Cel puțin, am la